

ÁLMODOZÁS.

Irta: Katherine Mansfield.

Az OXFORDI Circus sarkán Rosabel vásárolt egy csokor ibolyát s ez volt tulajdonképpen az oka, hogy olyan szűkösen vacsorázott — mert az a szelet kalács és főtt tojás, amit Lyons-nál elfogyasztott, bizony nem volt valami sok az után a kemény napi munka után a kalap-szalónban. Amint felugrott az Atlasz húsz lépcsőjére, egyik kezével a szoknyáját tartva, másikkal a fogantyúba kapaszkodva, az az érzése volt Rosabelnek, hogy most talán az üdvösségét is odaadná egy jó vacsoráért — kacsasült, zöldborsó, gesztenyés, rumos öntettel készült puding — valami meleg és tápláló ételért, amivel igazán jól tud lakni az ember.

Leült az egyik székre, egy maga korú leány mellé, aki egy olcsó, papírkötésű s esőcseppekkel tarkázott könyvben a Anna Lombardot olvasta és kinézett az ablakon. Az út piszkos volt és ködös; a fények sápadt ragyogása azonban megtört az ablaküvegek síkján és olyanná varázsolta át az ékszerész-boltok kirakatát, mintha mesebeli paloták lettek volna. A cipője teljesen át volt nedvesedve s még a szoknyája, alsóruhája is tele volt freccsenve sárral. A kocsi tele volt áporodott s meleg kigőzölgéssel, — szinte lehetett látni, amint kiáradt az emberek testén — és az utasok egyformán csendesen, merev kifejezéssel ültek egymás mellett. Ő, hányszor olvasta már ezeket a reklámokat: *Sapolioval időt és munkát takarít — Heinz s paradicsom konzerv* — és ezt a nevetséges, ostoba beszélgetést orvos és szakértő között a *Lamplough-féle gyógyvíz kitűnő voltáról*. Rosabel rápillantott a könyvre, amit a leány olyan komolyan olvasott. Nem látta tisztán, de valami forró, gyönyörű éjszakáról, zenéről és egy csodaszép, hófehérvállú leányról volt benne szó . . . Uram Isten! Rosabel hirtelen megmozdult és kigombolta a két felső gombot a kabátján . . . úgy érezte, hogy mindjárt rosszul lesz. Félig lezárt szempilláin keresztül úgy látta, mintha a szemközi ülésekről bárgyú, elmosódott arcok vigyorognának reá.

Végre a kocsi odaérkezett, ahol leszokott szállni. Felkecmergett az ülésről s közben véletlenül meglökte a leányt.

— Bocsánat — mondta Rosabel, de a leány nem nézett fel. Rosabel látta, hogy olvasás közben mosolygott.

Westbourn Grove olyannak látszott, amilyennek Velencét képzelte éjjel, titokzatos és sötét, még a konflisok is úgy mentek le s föl, mint az egymást kerülő gondolák; a széles út lámpasora sárgás fénynyalábjai úgy csillogtatta meg, mintha csak titokzatos halak úsztak volna a Ganale Grande-n. Boldog volt, hogy elérte a Richmond-streetet, de míg a sarokról a huszonhatos számig ért, folyton a négy emeletre

gondolt. Mért négy emelet, Istenem? És miért kell az embereket azzal büntetni, hogy ilyen magasan lakjanak. Minden házba egy olcsó és egyszerű liftet kellene felszerelni, vagy valami mozgólépcsőt, amelyet az Earl s Court-ban látott. De nem négy emelet! Mikor belépett a lépcsőházba és meglátta maga előtt az elsőemeleti lépcsősort, fent a pihenő falán a kitömött albatrosz-fejet, amint a kis lámpa fényében pislogott, szerette volna elsírni magát. De azok azért csak ott voltak: az egész nagyon hasonlított ahhoz, amikor az embernek egy meredek domra kell felbiciklizni, annak az elégtétele nélkül, hogy a másik oldalon viszont majd repülni fog . . .

Végre felért a szobájába! Becsukta az ajtót, felgyújtotta a lámpát, levette a ruháját, kalapját, leakasztotta az ajtómelletti fogasról régi flanelpongyoláját és belebujt. Előkereste házicipőjét s közben megállapította, hogy harisnyát nem kell váltania. Aztán odament a mosdóhoz. A kancsóban megint csak annyi víz volt, hogy éppen csak a szivacsát nedvesíthette meg vele. A zománc le volt verve a mosdó falán s most már másodszor karcolta meg vele az arcát.

Éppen hét óra volt. Ha felhúzza a redőnyt és eloltja a lámpát, sokkal nyugalmasabb lesz a szoba. Nem vágyott olvasni. Lefeküdt a padlóra és nekitámasztotta a fejét az ablak szélének . . . csak egy kis üvegtábla volt most közte és a külső világ között!

Elgondolta, hogy mi minden történt ma vele. Eszébe jutott, hogy az az őrült, szürkekabátos nő, csinos motorsapkát kért tőle «valami pirosat, két oldalt rózsaszínű dísszel» — vagy az a másik leány, aki minden kalapot felbróbal a boltban s végül azzal távozott: «majd holnap benézek és végleg határozok». Muszáj volt nevetni rajta, olyan elcsépeelt kifogással állt elő . . .

És aztán az a másik, az a szép, vöröshajú, fehérbőrű leány, akinek olyan volt a szeme, mint az a selyem, ami a múlt héten érkezett Párizsból. Rosabel újból látta a villamos autóját az ajtó mellett és azt a nagyon fiatal, elegáns férfit, aki bejött utána.

— Hát mi az tulajdonképpen Harry? — kérdezte a leány, mikor Rosabel kiszedte a kalapjából a tüt, felhajtotta a fátyolát és a kezébe adott egy kis kékítükröt.

— Valami fekete kalap kellene magának — felelte a férfi — kis fekete kalap, tollal, ami körülfut rajta le a nyaka felé, aztán behajolva, az álla alatt csokrot formálna — valami csinos vonalú toll.

A leány rápillantott Rosabelre és mosolygott:

— Van valami ilyenféle kalapjuk?

Ezek az emberek nagyon határozottan tudtak kérni. Harry a lehetetlent akarta és Rosabelnek nagyon kellett törni a fejét. Végre eszébe jutott a nagy, felbontatlan doboz a gallérián.

— Egy pillanat, madame, — mondta — még szebbet mutatok, mint amilyet gondolt. — Egy szuszra felszaladt, átvágta a szalagot, letépte a papírt és már ott volt előtte a nagy kalap — meglehetősen

széles, puha tapintású, nagy lehajló tollal, feketés-rózsaszínű bársonyból. Nem volt rajta egyébként semmi különös. Mikor levitte, elváltak ragadtatva tőle. A lány felpróbálta, aztán átnyujtotta Rosabelnek.

— Kérem, szeretném látni, hogy áll magán — mondta komolyságot színelve, de belül mosolyogva.

Rosabel felvette a tükör előtt, aztán szembefordult velük.

— Gyönyörű, Harry — kiáltotta a leány. — Az enyém kell legyen. — Aztán újból rámosolygott Rosabelre. — Csodásan öltözteti magát.

Egy hirtelen támadt, nevetséges haragos érzés lobbant Rosabelen lángra. Az arcába szerette volna vágni ezt a gyönyörű, imádandó kalapot, de nem tette, csak lehajolt a kalapra és elvörösödött.

— Tessék belül is megnézni, madame — mondta neki. — A legfinomabb kidolgozás.

A leány kiment a kocsijához s Harryra hagyta a fizetést és a kalap kiszállítását.

— Most hazamegyek s mikor lunchölni megyünk, már ebben leszek — hallotta Rosabel, amint a férfinak mondta.

Harry elkészönt tőle s míg ő a jegyzéket írta, mintha a pénzét olvasta volna, hirtelen azt kérdezte Rosabeltől:

— Mindig festeni szokta magát?

— Nem — felelte Rosabel és elgondolkozott a megváltozott hangon, melyben most e hirtelen támadt ismeretség szemtelenségének vagy barátságának mellékizét próbálta felismerni.

— Ó, az nagyszerű! — folytatta Harry — magának úgyis átkozottúl csinos arcocskája van.

Rosabel nem mutatta, hogy mennyire meglepődött. Pedig milyen csinos férfi volt! Egész nap egyebet se tett, mint rája gondolt. Próbálta elképzelni s újból látta maga előtt finom, egyenes szemöldökét, hullámos haját, mely szép puha ívben hajolt el a homlokáról, mosolyát és büszke száját . . . Karcsu kezét is látta, amint beleszámolta a pönt az övébe . . . Rosabel hirtelen hátrasimította a haját az arcáról, a homloka forró volt . . . Ó, ha egyszer ez a karcsú kéz megölelné . . . Micsoda szerencséje van annak a leánynak . . .

Persze, akkor helyet cserélnének. Hazahajtatna vele, mert hát szerelmesek volnának egymásba, csak még ne volnának eljegyezve. És ő nagyon barátságosan azt mondaná neki: — Egy pillanat csak, átöltözöm.

Harry várná az autóban s a szobaleány Rosabel után felvinné a kalapskatulyát. Nagy, fehérre és rózsaszínűre festett hálószobája volna és mindenütt a sápadt fényű ezüst vázákban virágok illatoznának. Leülne szépen a tükör elé s a szobaleány felsegítené a kalapját, vastag, finom bársonyból volna, aztán átadna neki egy pár szép fehér kesztyűt — ami egy gombra járna csak és éppen olyan volna, amilyet a leány viselt. Feltenné a szőrméjét, ellátná magát még kesztyűkkel és zsebkendőkkel, aztán rohanna le a lépcsőn. A főkomornyik kinyitná az

ajtót előtte, Harry persze várná és ketten együtt elhajtának az autóval . . . Ez aztán élet volna, gondolta Rosabel. A Carltonba menet megállnának Gerard virágüzleténél, Harry sok-sok ibolyát venne nála és mind valamennyit beleszórna az ölébe.

— Ó, milyen édesek! — kiáltaná és mélyen beléjük szagolna.

— Most végre úgy van, ahogy szereted — mondaná Harry — tele van a kezéd virággal.

(Rosabel úgy érezte, hogy elzsibbadt a lába. Kinyújtózkodott és újból nekitámasztotta a fejét a falnak.) Ó, és a lunch! Az asztalt virágok borítanak, a pálmák mögött rejtett zenekar játszana s a vére is átforrósodna tőle . . . leves, osztriga, galambhús, tejszínes burgonya, pezsgő is persze, aztán kávé és cigaretta. Az egyik kezével kecsesen tartaná a poharát és azzal az elbájoló vidámsággal beszélne Harryhoz, amit annyira szeretne benne. Később megnéznének valami előadást, ami mindkettőjüket felvillanyozná s végre feketézni bemennének a Cottage-be.

— Cukrot? Tejet? Tejszínt? — kérdezné tőle s Harry ebből az otthonias kis figyelmességből átérezné, hogy milyen meghitt barátság köti össze őket. Innen végre hazamennének s a hajnali levegő tele volna az ibolyacsokrok illatával.

— Kilenckor várlak — mondaná Harry, azután magára hagyná.

A boudoirban égne a tűz, a függönyök le volnának eresztve, egy-egy halom levél várná az asztalon — meghívók operába, ebédekre, bálakra, hétvégezni a folyóhoz, motortúrára — ő csak unottan átfutná őket és menne fel átöltözni. Persze a hálóban is égne a tűz és gyönyörű fehér ruhája ott volna kiterítve az ágyon. Ezüst alapon fehér tüll, ezüst cipők, ezüstös belépő és egy kis ezüst legyező. Rosabel úgy érezte, hogy azon a bálon ő volna a legszebb asszony. A férfiak ott tolongnának körülötte és egy külföldi herceg is jönne, hogy tiszteletét tegye az Angol Csodánál. Igen, gyönyörű este volna és az ő ragyogó, hófehér válla . . .

Persze nagyon kifáradna, Harry hazavinné és feljönne vele egy pillanatra. A tűz már nem égne a szalónban, csak az álmos szobaleány várná még a boudoirban. Levetné a köpenyét, elküldené a leányt, odamenne a kandallóhoz és lassan húzná lefelé a kesztyűit. A tűz fénye rávilágítana a hajára, Harry csendesesen odamenne mellé és a karjába kapná: Rosabel, Rosabel, Rosabel . . . Ó, ott feküdne a karjai közt és nagyon, nagyon fáradt volna.

(Az igazi Rosabel ott kuporgott a földön, halkan felnevetett és forró ajkára tapasztotta a kezét.)

Másnap persze kilovagolnának, az eljegyzést kihirdetnék a Court Circular-ben, összes ismerősei megtudnák és jönnének gratulálni . . .

Rövidesen megesküdnének a St. George-templomban és mézes-hetekre lemennének a Harry, őseitől örökölt kastélyába. A birtokon élő alkalmazottak üdvözölnék őket és Harry a takarók alatt jelentőség-

teljesen megszorítaná a kezét. Ezen az estén megint a fehér, ezüstös ruha volna rajta . . . És mikor már fáradtnak érezné magát, felmenne lefeküdni . . . de nem nagyon későn . . .

Az igazi Rosabel felkelt a padlóról, csendesen vetkőzni kezdett és lerakta ruháit a szék karjára. Felvette olcsó, vászon hálóingét, kiszedte a csattokat a hajából és szép barna haja ráomlott szelíden a vállaira. Pár pillanat múlva leoltotta a lámpát, befeküdt az ágyba, ágytakaróját és kopott piképaplanát szorosan a nyaka köré csavarva, elaludt . . .

Aludt s tovább ábrándozott. Egyszer mosolygott is. A kezét is kinyújtotta, hogy megfogjon vele valamit, de nem volt ott semmi. Álom volt csupán . . .

Aztán lassan elmúlt az éj. Kitakart kezének hideg ujjait és a homályos szobát szürke fény árasztotta el. Rosabel a vékony takaró alatt már fázott. Néhányat köhécselt, aztán felült az ágyban . . . És mivel öröksége csak ez a tragikus optimizmus volt, ami gyakran egyetlen menedéke az ifjúságnak, félálmában, kis ideges remegéssel az ajka körül, elmosolyodott.

Zaka Sándor fordítása.

TALÁLKOZÁSOM A FÖLDIVEL.

*Kopott gunyában, csüngő bajsszal,
verébszürkésen, csigázottan,
rongyos csizmában, s harmatossal,
nedves szemével, kárvallottan,*

*rossz angol szóval, magyar arannyal,
köszönt a földi az út sarkán,
imbolyog, mert hisz letört szárnyal
mást nem is tehet, seb nőtt markán.*

*Mély seb nőtt markán, lelkén, száján,
a villanyfényű éjszakában.
Hol a csillag a végzet táján?
Részeg lett a gép kocsmájában.*

*Mert részeg ő, ha nem is tudja,
bütykös ujjáról olaj cseppen.
S míg szeméből könnyét hullatja,
fölöttem bódult sorsa lebben.*

Reményi József.